

Arrest

**nr. 117 554 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juni 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 juni 2013.

1.3. Op 12 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

het dorp Char Bagh Safer van het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. U beweert nooit naar school geweest te zijn en ongeletterd te zijn.

Uw vader had een muziekwinkel in Jalalabad. Toen hij ziek werd, nam u het van hem over in de winkel. Na ongeveer zes maanden kreeg u een dreigbrief van de taliban waarin geëist werd dat u met de winkel zou stoppen. Op aanraden van uw vader overlegde u met de winkeleigenaar, die u verzekerde dat er niets aan de hand was. Acht dagen nadat u deze brief had gekregen, werd uw winkel door de taliban met een bom opgeblazen. Na een maand begon u in de straat van uw voormalige winkel Cd's, die u uit de winkel had kunnen recupereren, te verkopen. Toen u daar ongeveer een week mee bezig was, werd u een tweede keer per brief bedreigd door de taliban. Hierop stuurde uw vader u naar uw oom, bij wie u drie maanden en een half ondergedoken leefde vooraleer Afghanistan rond januari 2011 te ontvluchten.

U kwam in België aan op 20 juni 2011 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie taskara; kopie taskara vader; dreigbrief taliban; twee Dvd's; 1 CD-ROM.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste worden er vraagtekens gesteld bij uw ongeletterdheid. U verklaart dat u niet naar school ging omdat u dit niet graag deed (zie gehoorverslag CGVS dd. 05.06.2013, p. 8). Dit is echter een vreemde verklaring aangezien u nooit een dag naar school bent geweest en u dus ook niet kan weten of u al dan niet graag naar school ging. Hoewel u niet graag naar school ging, volgde u wel acht jaar les in een madrassa (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vader wel naar school ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 11), waardoor het des te vreemder is dat u zelf nooit één dag naar school bent geweest. Daarenboven valt uw ongeletterdheid ook moeilijk te rijmen met uw taken als uitbater van een muziekwinkel. Op de vragen hoe u als ongeletterde klanten kon helpen en bestellingen kon plaatsten en controleren, geeft u onbevredigende antwoorden. U verklaart dat u de grote en makkelijke namen wel kon lezen en dat u zich verder behielp door naar de prentjes te kijken (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is echter onaannemelijk dat u zich van al de taken als winkeleigenaar van een muziekwinkel zou kunnen kwijten zonder de vaardigheid om te lezen en te schrijven.

Wat betreft uw problemen met de taliban legt u ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen af. Zo is het vreemd dat u, noch uw vader of de winkeleigenaar de ernst inzagen van de bedreiging die van de dreigbrief van de taliban uitging. Nadat de winkeleigenaar u verzekerd had dat er niets aan de hand was, ging u gewoon weer aan de slag in uw winkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gezien het risico dat verkopers van Cd's en Dvd's in Jalalabad en de rest van Afghanistan lopen om het doelwit te worden van een taliban-aanslag (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), is het ongeloofwaardig dat u een dergelijke bedreiging zonder meer naast u neerlegt. U verklaart weliswaar dat u de intentie had om te stoppen met uw winkel maar dat u nog wachtte op de verkoop van de stock (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat u uw leven op het spel zet om uw stock volledig te kunnen verkopen, is dan ook des te onwaarschijnlijker, zeker aangezien uit uw verdere verklaringen tevens blijkt dat uw vader voldoende geld had om ook zonder de inkomsten van de winkel zijn gezin te onderhouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 13).

Daarnaast is het ook vreemd en ongeloofwaardig dat de autoriteiten die de aanslag op uw winkel onderzochten, u niet hoorden, hoewel u daar aanwezig was op het moment van hun onderzoek (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw verklaring dat ze enkel de winkeleigenaar ondervroegen is weinig aannemelijk aangezien u de winkel uitbaatte en niet hij, maar wel u persoonlijk werd bedreigd door de taliban voor deze aanval. Aangezien de winkeleigenaar van uw bedreiging op de hoogte was en hij dus wel werd geïnterviewd door de autoriteiten, is het hoe dan ook vreemd dat u, noch uw vader ooit door de politie werd gecontacteerd. Daarnaast is het ook vreemd dat u een Dvd voorlegt met daarop een mediaverslag van de aanslag op uw winkel, maar dat u, noch uw vader in dit verslag voorkomen of bij naam worden genoemd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 13). Hoewel u een hele dag ter plaatse aanwezig bleef, heeft niemand van de media met u gepraat (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en

13). Gezien uw rol in dit incident als getroffen winkelluitbater en doelwit van de taliban, is het vreemd dat de media niet over u zouden berichten. Over uw afwezigheid in mediaverslagen omtrent de aanslag verklaart u dat u nog meer in de problemen zou komen als de taliban u via de media zouden zien. Deze uitspraak staat echter haaks op het gedrag dat u amper een maand na de aanslag vertoont wanneer u de gerecupereerde Cd's in de nabijheid van uw vorige winkel op straat verkoopt (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is ongeloofwaardig dat u, nadat u al het slachtoffer geworden was van bedreigingen en een aanslag van de taliban, uw door de taliban gelaakte activiteiten, namelijk de verkoop van Cd's en Dvd's, hervat – nota bene in dezelfde straat als uw winkel die door de taliban werd vernield. U verklaart uw gedrag door te stellen dat u niet wist dat de taliban u op straat zouden zien en dat u het, indien u dit wel geweten had, nooit zou gedaan hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). In het licht van de hierboven reeds geschetste context van aanvallen op Cd- en Dvd-verkopers en gezien u zich, zo getuige uw uitspraak over de media, bewust was van het aanhoudende risico van de taliban, is deze verklaring compleet onaannemelijk. Aangezien u dus al na de eerste dreigbrief wou stoppen met uw winkel is het des te onwaarschijnlijker dat u na een fysieke aanval op uw winkel, om puur economische motieven, uw leven op het spel blijft zetten door uw verkoop verder te zetten. In dit opzicht worden er ook vraagtekens geplaatst bij de reactie van uw vader. Gevraagd naar zijn reactie na de aanslag op wat gedurende acht jaar zijn winkel was (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), antwoordt u dat hij daar niets op zei, omdat hij ziek was (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Wel droeg hij u op om de overgebleven Cd's op straat te verkopen. Het is bijzonder vreemd dat uw vader, zelfs al is hij ziek, op een dergelijke manier reageert op een incident waarbij zijn zoon zijn werk kwijt raakt en het gezin een deel van haar inkomsten verliest. Bovendien is het vreemd dat hij u op een dergelijke manier zou opdragen uw leven op het spel te zetten.

Voorts bent u, hoewel u sinds uw aankomst in België tweemaandelijks contact hebt met uw oom, niet op de hoogte van hoe het er met uw familie aan toe gaat sinds uw vertrek uit Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, 4, 14 en 15). U weet niet hoe het met uw familie is gesteld, hoe ze momenteel in hun levensonderhoud voorzien en of de taliban na uw vertrek nog langs zijn geweest. Gezien uw oom op slechts twintig minuten wandelen van uw ouderlijk huis woont (zie gehoorverslag CGVS, p.4) en hij na uw vertrek nog de dreigbrief van uw vader kreeg om die naar u in België op te sturen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14), is het volkomen ongeloofwaardig dat u niet weet wat er in de afgelopen twee jaar met uw ouders is gebeurd en dat u er geen idee van hebt hoe zij in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Het is overigens ook ongeloofwaardig dat u niet weet hoe uw oom, een landbouwer zonder eigen grond (zie gehoorverslag CGVS, p. 4), uw reis naar België kon bekostigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. In verband met de kopieën van taskara's die u voorlegt, wordt opgemerkt dat de bewijswaarde van deze documenten beperkt is, aangezien het om kopieën gaat. Bovendien bevatten deze documenten enkel informatie omtrent uw identiteit en nationaliteit, elementen die niet in twijfel worden getrokken. Ook de door u voorgelegde envelop bevat geen informatie die in twijfel wordt getrokken. Met betrekking tot de voorgelegde dreigbrief van de taliban wordt opgemerkt dat documenten enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf volstaan zij niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiële karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3). Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit niets blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst, meer bepaald in Jalalabad -hoofdplaats van de provincie Nangarhar- zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Surkh Rod te ontlopen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Inzake uw persoonlijke omstandigheden dient te worden opgemerkt dat uw ongeletterdheid onaannemelijk is (cfr. supra). Bovendien blijkt uit de hobby's die u en uw familie uitoefenen dat uw familie een zekere financiële zekerheid heeft. Zo beoefende u taekwondo (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en speelden u en uw broers mee in twee films die uw vader regisseerde (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U bent voorts vertrouwd met de stad Jalalabad, aangezien uw taekwondollessen daar plaats vonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook spreekt u perfect Dari (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). In Afghanistan kreeg u steun van uw oom, die u drie een halve maand onderdak bood alvorens hij uw reis naar België bekostigde (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en 14). Er kan dan ook verondersteld worden dat hij u financieel kan helpen wanneer u terug keert naar Afghanistan. Wanneer gevraagd wordt waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen hervestigen, vermeldt u enkel uw problemen met de taliban, die ongeloofwaardig zijn (cfr supra en zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Er kan bijgevolg redelijkerwijs gesteld worden dat u, een volwassen jonge man, in staat bent om een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.1. Wat zijn ongeletterdheid betreft, volgt verzoeker de redenering van de commissaris-generaal niet waar deze stelt dat zij vraagtekens plaatst bij zijn ongeletterdheid, hij is van mening dat de commissaris-

generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn situatie, dat hij slechts een beetje kan lezen en schrijven, dat hij immers naar de madrassa is gegaan waar hij het Arabisch zoals in de koran heeft leren lezen en schrijven, dat hij daardoor ook een beetje kan lezen in zijn taal, maar niet alles, dat hij woorden, letters kan herkennen voor zover die lijken op deze van de koran. Verzoeker vervolgt dat zijn beroep bovendien niet de kennis van een geletterde vergt in zijn land van herkomst, dat de hoes van cd meer dan duidelijk is, dat een foto van de zanger/zangeres erop staat en hij deze kent, dat hij het daarnaast via het alfabet dat hij geleerd heeft op de madrassa ook kan afleiden van op de hoes van de cd over wie het gaat, voor het geval hij uitzonderlijk de persoon/zanger/zangeres die afgebeeld staat niet zou kennen. Verzoeker vervolgt dat hij niet diende te kunnen lezen en schrijven voor de uitoefening van zijn beroep, dat de kennis die hij had voldoende was (via de madrassa, van de acteurs, van zangers en zangeressen ...). Hij meent dat de commissaris-generaal zijn beroep niet in vraag stelt en dat hij verder ondervraagd werd over de manier waarop hij zijn beroep uitoefent, dat hij een voorbeeld kan geven over hoe een bestelling bijvoorbeeld kan plaatsvinden (een klant komt de winkel binnen en vraagt naar een specifieke cd die niet meer aanwezig is. Verzoeker belt naar de leverancier op het moment dat de klant in de winkel is. De bestelling gebeurt dus per telefoon en daarna wordt de cd geleverd. De klant moet daarna terug binnenkomen om dan de cd ook effectief aan te kopen. Een goede kennis van het lezen en schrijven is niet vereist voor dit beroep in Afghanistan). Volgens verzoeker motiveert de commissaris-generaal dit element nog bijkomend door te verwijzen naar een foutief vertaalde zinsnede van verzoeker. Verzoeker geeft aan dat hij nooit verklaard heeft niet graag naar school te gaan, dat hij dan ook maar enkel kan vaststellen dat de vertaling niet volledig correct is geweest, dat het gaat om een nuance, waarbij de niet correcte vertaling menselijk kan zijn. Verzoeker stelt dat hij verklaard heeft niet naar school te willen gaan, dat dit ook verder uit het gehoorverslag blijkt op pagina 6, dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom er met die zin geen rekening wordt gehouden, dat de commissaris-generaal er zelfs niet naar verwijst, alsof die zin er niet zou zijn geweest. Hoewel de correcte vertaling in het gehoorverslag vermeld staat en hieruit duidelijk blijkt dat hij niet naar school wou gaan en daarentegen naar de madrassa ging en taekwondo beoefende, fixeert de commissaris-generaal zich, volgens verzoeker, ten onrechte op een niet volledig correct vertaalde zinsnede zonder rekening te houden met de rest van het gehoorverslag. Vervolgens citeert verzoeker het gehoorverslag op pagina 6 en niet op pagina 8 zoals, volgens verzoeker, de commissaris-generaal verkeerdelijk vermeld in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er nog op dat een bijkomende reden dat hij niet naar school wou gaan zijn veiligheid betrof daar de school niet veilig was, dat tot tweemaal toe een persoon er zich heeft opgeblazen (eenmaal voor de poort van de school en eenmaal in school waarbij er kinderen gestorven zijn). Hij vervolgt dat zijn vader er geen probleem van maakte dat hij niet naar school ging, dat hier niet meer achter dient gezocht te worden, dat hij al naar de madrassa ging en bovendien zijn hobby beoefende, wat voor zijn vader dan ook klaarblijkelijk voldoende was, dat de redenering van de commissaris-generaal dan ook niet kan worden weerhouden, dat het Commissariaat-generaal onzorgvuldig en onredelijk is geweest en daarnaast zijn motiveringsplicht heeft geschonden.

2.1.2. Wat betreft de aangehaalde problemen met de taliban, stelt verzoeker 'Het CGVS is van oordeel dat de verklaringen van verzoekende omtrent de problemen met de taliban ongeloofwaardig en onaannemelijk zouden zijn, quod non.' Hij vervolgt dat hij bijkomend aan zijn verklaringen nog kan toevoegen dat het verder uitbaten van zijn winkel na de eerste dreigbrief niet zo onwaarschijnlijk is, zoals voorgesteld door het Commissariaat-generaal, dat hij immers een andere winkel in de buurt kende die eveneens cd's en dvd's verkocht en die een dreigbrief had ontvangen, dat deze winkel pas een achttal maanden later door de taliban werd aangepakt omdat de inhoud van de brief niet werd uitgevoerd, dat het de winkel van Muhalem Saref betrof. Verzoeker stelt dat hij dan ook de intentie had om de winkel nog een korte tijd open te houden om zo de nog aanwezige stock te verkopen, dat hij er dan ook vanuit ging dat hij gedurende deze korte tijd nog veilig zou zijn, dat ook de winkeleigenaar deze mening was toegedaan, dat de motivering van de commissaris-generaal dus niet kan worden weerhouden.

2.1.3. Wat betreft het niet gehoord worden door de media en verdere verkoop op straat, volgt verzoeker de redenering van het Commissariaat-generaal niet en is hij van oordeel dat deze in elk geval niet als motivatie kunnen worden ingeroepen om een weigeringsbeslissing te motiveren. Hij stelt dat in de straat waar hij zijn winkel uitbaatte, geen andere winkel aanwezig was die cd's en dvd's verkocht, dat hij en zijn vader dan ook de mening toegedaan waren dat er geen controle op korte termijn meer zou zijn door de taliban. Hij stelt verder dat de winkeleigenaar met de media en politie sprak, dat dit de gang van zaken was en hij hier niets tegen in te brengen had, dat ook na de ontploffing van de winkel van Muhalem Safer dit het geval was en de winkeleigenaar het woord heeft genomen, dat uit het nieuwsbericht dat hij heeft overhandigd ook duidelijk blijkt dat degene die het woord neemt de winkeleigenaar is en niet de uitbater, dat het Commissariaat-generaal hier evenwel niet naar verwijst,

dat ook bij de bespreking van de documenten hier niet naar wordt verwezen, waardoor hij zich de vraag stelt of deze wel werden bekeken door de commissaris-generaal. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de redenering van de commissaris-generaal niet kan weerhouden worden en dat zij in elk geval te kort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht. Volledigheidshalve merkt verzoeker op dat hij zo spoedig mogelijk een foto van hemzelf en zijn vader in de winkel zal toevoegen aan zijn dossier.

2.1.4. Wat betreft de contacten met zijn oom, stelt verzoeker dat hij alle informatie waarover hij beschikt heeft bezorgd aan de commissaris-generaal. Verzoeker verklaart dat hij tijdens een telefonisch onderhoud met zijn oom vraagt hoe het met zijn ouders is, dat de oom wel vertelt dat het goed gaat met hen maar weigert verdere informatie te geven, dat hij dan ook het ergste vreest, dat het feit evenwel dat zijn oom geen verdere informatie geeft, hem niet ten kwade mag worden genomen, gezien hij niet in Afghanistan, maar wel in België verblijft, dat ook naar aanleiding van de bestreden beslissing andermaal de vraag gesteld werd aan zijn oom die andermaal stelde dat het goed met hen gaat en dat hij eens langs zou gaan zodat er telefonisch contact zou zijn met zijn ouders maar dat tot heden er nog steeds geen contact is, dat tevens de vraag werd gesteld aan de oom hoe de reis van verzoeker naar België werd betaald: dat zijn oom zijn wagen heeft verkocht en dat aldus de argumentatie van de commissaris-generaal niet kan worden weerhouden.

2.1.5. Wat betreft de documenten en het leveren van bewijs, merkt verzoeker op dat de moeite niet werd gedaan om te controleren of de 'taskara's' als dan niet athentiek zouden zijn, dat de verwerende partij verwijst naar het feit dat kopieën een beperkte bewijswaarde hebben, doch langs de andere kant wordt gesteld dat de identiteit en nationaliteit niet in twijfel worden getrokken. Verzoeker gaat er dan ook vanuit dat deze *in casu* wel een voldoende bewijswaarde hebben, dat indien de verwerende partij over het origineel wenst te beschikken, hij kan meedelen dat deze aanwezig is bij de Belgische autoriteiten aan wie hij die heeft moeten afgeven naar aanleiding van het leeftijdsonderzoek. Verzoeker poneert dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de dreigbrief, dat zij hieromtrent nalaat onderzoek te verrichten of deze *in casu* authentiek is, dat dit toch een minimum is wat de verwerende partij zou moeten doen als zij de verklaring van verzoeker en het document dat hij neerlegt en die zijn verklaring ondersteunt, naast zich wil neerleggen, dat ook hier de motivering van de verwerende partij niet kan worden weerhouden.

Volgens verzoeker houdt de commissaris-generaal geen rekening met de dvd's en de cd-rom en laat hij na te motiveren waarom. Verzoeker houdt dan ook voor dat hij een reeks documenten voorgelegd heeft die zijn asielrelaas ondersteunen en deze met de nodige soepelheid moeten worden beoordeeld, waarvoor verzoeker verwijst naar paragraaf 196, 190, 197 en 199 van het UNHCR Handboek. Verzoeker meent dat om de geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen, dat er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker en dat deze dan dus ook moet genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip, dat in onderhavig geval dient besloten te worden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met voornoemde fundamentele wijzigingen.

2.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel, voert verzoeker, betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, de schending aan van artikel 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat hij, rekening houdende met bovenstaande argumenten, van oordeel is dat hij de asielinstanties wel degelijk voldoende inzicht heeft gegeven over de werkelijk achtergrond, zijn netwerk, familiale context zodat de asielinstanties voldoende informatie hebben om te oordelen of de subsidiaire bescherming al of niet moet worden toegekend. Verzoeker geeft aan problemen te hebben met de taliban en daardoor noodgedwongen zijn land heeft moeten verlaten, dat het Commissariaat-generaal ten onrechte van oordeel is dat Jalalabad een intern veilig vluchtalternatief is voor hem, dat hij immers van oordeel is dat de veiligheidssituatie niet voldoende stabiel is. Hij stelt dat het niet betwist wordt dat het Commissariaat-generaal subsidiaire bescherming toekent voor het district Surkh Rod, dat daarom de verwerende partij ook enkel motiveert omtrent het vluchtalternatief. Verzoeker stelt dat Jalalabad echter nabij gelegen is en dat het niet redelijk is om te oordelen dat het district Surkh Ropd onveilig is en langs de andere kant Jalalabad dat iets verder gelegen is wel veilig zou zijn. Daarnaast is er volgens verzoeker objectieve informatie beschikbaar die stelt dat het geweld in de provincie Nangarhar (waar Jalalabad gelegen is) in 2012 met 20% gestegen is, waarna hij citeert uit en verwijst naar de bron van deze informatie. Verzoeker verwijst ook naar het rapport van ANSO van januari – 30 september 2012 waaruit blijkt dat het incidentencijfer voor de provincie Nangarhar 4.7. is, dat de AOG aanvallen per dag 1 tot 3 bedragen voor de voormelde

provincie en gekenmerkt wordt als hoog. Verzoeker wijst ook op een document uit de landeninfo van vluchtelingenwerk die wijst op het feit dat administratieve chaos, wetteloosheid en hoge prijzen tot veel grondconflicten leiden in Afghanistan en dat door de alomtegenwoordigheid van wapens die vaak fataal aflopen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal van deze gegevens op de hoogte is en hij derhalve van oordeel is dat hij op deze manier wel aantoont dat hij in Afghanistan niet veilig is, ook niet in Jalalabad, dat daarnaast niet kan worden gesteld, voor wat betreft Afghanistan, dat de situatie stabiel is geworden, dat deze dagelijks, maandelijks kan veranderen. Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal het ANSO (naar wiens informatie hij verwijst) aanziet als een valabele en betrouwbare bron, dat het Commissariaat-generaal daarnaast erkent dat de informatie waarover zij beschikken niet volledig de veiligheidssituatie weergeeft, gezien de feitelijke berichtgeving over de veiligheidssituatie niet volledig kan genoemd worden en gezien de methodologische beperkingen die een exhaustieve weergave van het conflict verhinderen. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij tekort geschoten is wat betreft diens motiveringsplicht.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofdde de bestreden beslissing te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te hervormen en hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.3. Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten:

- 2 'artikelen' uit de landeninfo van vluchtelingenwerk Vlaanderen
- 2 uittreksels uit het ANSO rapport van januari – 30 september 2012, met name p. 11 en p. 14.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 6 december 2013 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict' en de COI Focus 'Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale analyse, Deel I' van 21 november 2013 bevat.

Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming dat de redelijkheid en toegankelijkheid van het intern vestigingsalternatief niet voldoende beoordeeld werd en dat er onvoldoende informatie aanwezig is. Zo vraagt voornoemde raadsman zich af hoe men op een veilige manier vanuit de luchthaven naar de stad dient te reizen, alsook om welke luchthaven in Jalalabad het gaat, en indien het om de militaire luchthaven gaat, vraagt verzoekers raadsman zich af of haar cliënt daar wel mag landen en stelt ook vast dat er op die luchthaven veel incidenten zijn. Indien het om de luchthaven in Kabul zou gaan, stelt de raadsman van verzoeker dat dient nagegaan te worden welke districten er moeten worden doorkruist alsook dat op de weg van Kabul naar Jalalabad reeds een hoog aantal doden en gewonden gevallen zijn. Betreffende de veiligheid van Jalalabad, stelt de raadsman van verzoeker dat ook rekening moet gehouden worden met andere elementen, zoals de criminaliteit, waar in 2013 opnieuw een toename wordt vastgesteld, en toenemende problemen van kidnapping, straffeloosheid en het onveiligheidsgevoel. Verzoekers raadsman meent dat de combinatie van dergelijke problemen aantoont dat de regering de stad niet meer in handen heeft alsook dat de criminaliteit stijgt doordat er voor de mensen waarvoor een intern vestigingsalternatief in Jalalabad wordt vastgesteld, geen werk is. Verzoeker zelf stelt vast dat in juni 2011 Nangarhar op de lijst stond voor het verkrijgen van de subsidiaire bescherming en dat hij aldus recht heeft op subsidiaire bescherming.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de

waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker, zoals hij zelf ter terechtzitting verklaarde, voldoende geletterd was om zijn taken als beweerde uitbater van een muziekwinkel te volbrengen. De mate van geletterdheid van verzoeker doet niets af aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn problemen met de taliban. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde dienaangaande terecht:

“Wat betreft uw problemen met de taliban legt u ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen af. Zo is het vreemd dat u, noch uw vader of de winkeleigenaar de ernst inzagen van de bedreiging die van de dreigbrief van de taliban uitging. Nadat de winkeleigenaar u verzekerd had dat er niets aan de hand was, ging u gewoon weer aan de slag in uw winkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gezien het risico dat verkopers van Cd's en Dvd's in Jalalabad en de rest van Afghanistan lopen om het doelwit te worden van een taliban-aanslag (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), is het ongeloofwaardig dat u een dergelijke bedreiging zonder meer naast u neerlegt. U verklaart weliswaar dat u de intentie had om te stoppen met uw winkel maar dat u nog wachtte op de verkoop van de stock (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat u uw leven op het spel zet om uw stock volledig te kunnen verkopen, is dan ook des te onwaarschijnlijker, zeker aangezien uit uw verdere verklaringen tevens blijkt dat uw vader voldoende geld had om ook zonder de inkomsten van de winkel zijn gezin te onderhouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 13).

Daarnaast is het ook vreemd en ongeloofwaardig dat de autoriteiten die de aanslag op uw winkel onderzochten, u niet hoorden, hoewel u daar aanwezig was op het moment van hun onderzoek (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw verklaring dat ze enkel de winkeleigenaar ondervroegen is weinig aannemelijk aangezien u de winkel uitbaatte en niet hij, maar wel u persoonlijk werd bedreigd door de taliban voor deze aanval. Aangezien de winkeleigenaar van uw bedreiging op de hoogte was en hij dus wel werd geïnterviewd door de autoriteiten, is het hoe dan ook vreemd dat u, noch uw vader ooit door de politie werd gecontacteerd. Daarnaast is het ook vreemd dat u een Dvd voorlegt met daarop een mediaverslag van de aanslag op uw winkel, maar dat u, noch uw vader in dit verslag voorkomen of bij naam worden genoemd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 13). Hoewel u een hele dag ter plaatse aanwezig bleef, heeft niemand van de media met u gepraat (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Gezien uw rol in dit incident als getroffen winkeluitbater en doelwit van de taliban, is het vreemd dat de media niet over u zouden berichten. Over uw afwezigheid in mediaverslagen omtrent de aanslag verklaart u dat u nog meer in de problemen zou komen als de taliban u via de media zouden

zien. Deze uitspraak staat echter haaks op het gedrag dat u amper een maand na de aanslag vertoont wanneer u de gerecupereerde Cd's in de nabijheid van uw vorige winkel op straat verkoopt (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is ongeloofwaardig dat u, nadat u al het slachtoffer geworden was van bedreigingen en een aanslag van de taliban, uw door de taliban gelaakte activiteiten, namelijk de verkoop van Cd's en Dvd's, hervat – nota bene in dezelfde straat als uw winkel die door de taliban werd vernield. U verklaart uw gedrag door te stellen dat u niet wist dat de taliban u op straat zouden zien en dat u het, indien u dit wel geweten had, nooit zou gedaan hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). In het licht van de hierboven reeds geschetste context van aanvallen op Cd- en Dvd-verkopers en gezien u zich, zo getuige uw uitspraak over de media, bewust was van het aanhoudende risico van de taliban, is deze verklaring compleet onaannemelijk. Aangezien u dus al na de eerste dreigbrief wou stoppen met uw winkel is het des te onwaarschijnlijker dat u na een fysieke aanval op uw winkel, om puur economische motieven, uw leven op het spel blijft zetten door uw verkoop verder te zetten. In dit opzicht worden er ook vraagtekens geplaatst bij de reactie van uw vader. Gevraagd naar zijn reactie na de aanslag op wat gedurende acht jaar zijn winkel was (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), antwoordt u dat hij daar niets op zei, omdat hij ziek was (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Wel droeg hij u op om de overgebleven Cd's op straat te verkopen. Het is bijzonder vreemd dat uw vader, zelfs al is hij ziek, op een dergelijke manier reageert op een incident waarbij zijn zoon zijn werk kwijt raakt en het gezin een deel van haar inkomsten verliest. Bovendien is het vreemd dat hij u op een dergelijke manier zou opdragen uw leven op het spel te zetten.”

Voorgaande vaststellingen volstaan om geen geloof te hechten aan verzoekers asielaanvraag.

2.7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de voorgaande weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.1. Betreffende het verder uitbaten van zijn winkel na het ontvangen van de eerste dreigbrief, stelt verzoeker dat dit niet zo onwaarschijnlijk is als de commissaris-generaal beweert, daar een andere muziekwinkel uit de buurt die een dreigbrief ontving pas na acht maanden werd aangepakt door de taliban omdat de inhoud van de brief niet werd uitgevoerd. Dergelijke *a posteriori*-verklaringen zijn niet ernstig, daar verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ruimschoots de kans kreeg zijn asielaanvraag uiteen te zetten. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat het Commissariaat-generaal expliciet verzoeker ondervraagde over zijn reactie op de eerste dreigbrief (gehoorverslag CGVS, p. 8) doch deze enkel verwees naar wat de verantwoordelijke van de winkel dienaangaande stelde, doch geenszins verwees naar het feit dat een muziekwinkel in de buurt pas acht maanden na het ontvangen van een dreigbrief werd aangepakt, waardoor verzoeker ervan uit ging dat hij nog een korte tijd veilig zou zijn. Verzoeker bevestigt expliciet in zijn inleidend verzoekschrift dat hij dit niet meedeelde aan de commissaris-generaal (“*bijkomend aan zijn verklaringen nog toevoegen...*”). Voorts kan er op gewezen worden dat het feit dat verzoeker kennis had van een bedreiging aan een andere muziekwinkel die slechts acht maanden na de dreigbrief werd aangepakt, geen afbreuk doet aan de pertinente motieven van de commissaris-generaal waar deze stelt “*Zo is het vreemd dat u, noch uw vader of de winkelleigenaar de ernst inzagen van de bedreiging die van de dreigbrief van de taliban uitging. Nadat de winkelleigenaar u verzekerd had dat er niets aan de hand was, ging u gewoon weer aan de slag in uw winkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gezien het risico dat verkopers van Cd's en Dvd's in Jalalabad en de rest van Afghanistan lopen om het doelwit te worden van een taliban-aanslag (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), is het ongeloofwaardig dat u een dergelijke bedreiging zonder meer naast u neerlegt. U verklaart weliswaar dat u de intentie had om te stoppen met uw winkel maar dat u nog wachtte op de verkoop van de stock (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat u uw leven op het spel zet om uw stock volledig te kunnen verkopen, is dan ook des te onwaarschijnlijker, zeker aangezien uit uw verdere verklaringen tevens blijkt dat uw vader voldoende geld had om ook zonder de inkomsten van de winkel zijn gezin te onderhouden (zie gehoorverslag CGVS, p. 13).*”

Verder herhaalt verzoeker enkel dat hij de winkel nog korte tijd wou open houden om de aanwezige stock te verkopen en ervan uitging dat hij die tijd nog veilig zou zijn, dat ook de winkelleigenaar die mening was toegedaan. De Raad wijst er op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

2.7.2. In zoverre verzoeker, betreffende het uitbaten op straat van zijn winkel na de aanslag op de winkel, stelt dat er in de straat geen andere winkel was die cd's en dvd's verkocht en hij en zijn vader dan ook van mening waren dat er geen controle op korte termijn meer zou zijn door de taliban, slaagt hij

er niet in de pertinente motieven betreffende zijn gedrag en dat van zijn vader te ontcrachten. Immers merkte de commissaris-generaal terecht op dat *“Het is ongeloofwaardig dat u, nadat u al het slachtoffer geworden was van bedreigingen en een aanslag van de taliban, uw door de taliban gelaakte activiteiten, namelijk de verkoop van Cd’s en Dvd’s, hervat – nota bene in dezelfde straat als uw winkel die door de taliban werd vernield. U verklaart uw gedrag door te stellen dat u niet wist dat de taliban u op straat zouden zien en dat u het, indien u dit wel geweten had, nooit zou gedaan hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). In het licht van de hierboven reeds geschetste context van aanvallen op Cd- en Dvd-verkopers en gezien u zich, zo getuige uw uitspraak over de media, bewust was van het aanhoudende risico van de taliban, is deze verklaring compleet onaannemelijk. Aangezien u dus al na de eerste dreigbrief wou stoppen met uw winkel is het des te onwaarschijnlijker dat u na een fysieke aanval op uw winkel, om puur economische motieven, uw leven op het spel blijft zetten door uw verkoop verder te zetten. In dit opzicht worden er ook vraagtekens geplaatst bij de reactie van uw vader. Gevraagd naar zijn reactie na de aanslag op wat gedurende acht jaar zijn winkel was (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), antwoordt u dat hij daar niets op zei, omdat hij ziek was (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Wel droeg hij u op om de overgebleven Cd’s op straat te verkopen. Het is bijzonder vreemd dat uw vader, zelfs al is hij ziek, op een dergelijke manier reageert op een incident waarbij zijn zoon zijn werk kwijt raakt en het gezin een deel van haar inkomsten verliest. Bovendien is het vreemd dat hij u op een dergelijke manier zou opdragen uw leven op het spel te zetten.”* Ook de huidige verklaring dat hij en zijn vader van mening waren dat er geen controle op korte termijn meer zou zijn door de taliban, is aldus niet aannemelijk omwille van de hierboven geciteerde argumenten.

2.7.3. Waar verzoeker stelt dat de winkeleigenaar met de media en politie sprak, dat dit de gang van zaken was en hij hier niets tegen in te brengen had dat ook na de ontploffing van de winkel van M.S. dit het geval was en de winkeleigenaar het woord heeft genomen, ontcracht hij andermaal de pertinente motivering van de commissaris-generaal niet. Deze stelt immers terecht omtrent een dergelijke beweerde gang van zaken dat deze ongeloofwaardig is: *“Daarnaast is het ook vreemd en ongeloofwaardig dat de autoriteiten die de aanslag op uw winkel onderzochten, u niet hoorden, hoewel u daar aanwezig was op het moment van hun onderzoek (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Uw verklaring dat ze enkel de winkeleigenaar ondervroegen is weinig aannemelijk aangezien u de winkel uitbaatte en niet hij, maar wel u persoonlijk werd bedreigd door de taliban voor deze aanval. Aangezien de winkeleigenaar van uw bedreiging op de hoogte was en hij dus wel werd geïnterviewd door de autoriteiten, is het hoe dan ook vreemd dat u, noch uw vader ooit door de politie werd gecontacteerd. Daarnaast is het ook vreemd dat u een Dvd voorlegt met daarop een mediaverslag van de aanslag op uw winkel, maar dat u, noch uw vader in dit verslag voorkomen of bij naam worden genoemd (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en 13). Hoewel u een hele dag ter plaatse aanwezig bleef, heeft niemand van de media met u gepraat (zie gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13). Gezien uw rol in dit incident als getroffen winkeluitbater en doelwit van de taliban, is het vreemd dat de media niet over u zouden berichten. Over uw afwezigheid in mediaverslagen omtrent de aanslag verklaart u dat u nog meer in de problemen zou komen als de taliban u via de media zouden zien. Deze uitspraak staat echter haaks op het gedrag dat u amper een maand na de aanslag vertoont wanneer u de gerecupereerde Cd’s in de nabijheid van uw vorige winkel op straat verkoopt (zie gehoorverslag CGVS, p. 13).”*

In zoverre verzoeker stelt dat uit het nieuwsbericht dat hij overhandigd heeft duidelijk blijkt dat degene die het woord neemt de winkeleigenaar is en niet de uitbater, wordt dit niet ontcracht door de commissaris-generaal maar wordt dienaangaande net opgemerkt dat, in de lijn van de bedenking dat het ongeloofwaardig is dat enkel de winkeleigenaar en niet de winkeluitbater geïnterviewd wordt, het vreemd is dat verzoeker een mediaverslag voorlegt van de aanslag op verzoekers winkel, maar noch hij noch zijn vader in het verslag voorkomen of bij naam worden genoemd. Gelet op voorgaande kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de commissaris-generaal deze informatie niet heeft bekeken.

In zoverre verzoeker nog stelt dat hij zo spoedig mogelijk een foto van hemzelf en zijn vader in de winkel zal toevoegen aan zijn dossier, wijst de Raad er op dat hij tot op heden geen dergelijk document ontvangen heeft.

2.8. De door verzoeker aangebrachte documenten vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. De door verzoeker neergelegde kopies van zijn taskara en die van zijn vader bevatten enkel informatie betreffende hun identiteit en nationaliteit, elementen die niet in twijfel worden getrokken. De door verzoeker neergelegde dvd’s betreffen, naar zijn eigen verklaringen, een film geregisseerd door zijn vader waarin hij en zijn broers spelen als acteurs. Deze stukken vormen geenszins een bewijs van verzoekers asielrelaas en zijn voorgelaten problemen met de taliban, zodat

deze niet dienstig zijn. De Raad wijst er verder op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn asielrelaas. De door verzoeker neergelegde dreigbrief heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. Betreffende de CD-rom met het mediaverslag dat verzoeker neerlegt, wijst de Raad er opnieuw op dat noch hij noch zijn vader vermeld worden op het verslag en dan ook geen bewijs kan vormen van zijn asielrelaas, alsook verwijst hij naar wat dienaangaande uiteengezet werd onder punt 2.7.3. De aangebrachte enveloppe brengt niets wezenlijks bij aan verzoekers asielrelaas. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht.

In zoverre verzoeker nog stelt dat de moeite niet werd gedaan om te controleren of de taskara's en de dreigbrief al dan niet authentiek zijn, wijst de Raad er opnieuw op dat de taskara's enkel informatie bevatten betreffende de identiteit en nationaliteit, elementen die niet in twijfel worden getrokken. Verder wijst de Raad er op dat het niet zo is dat aan de door verzoeker voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting. De Raad benadrukt nog dat zij wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft zij een soevereine appreciatiebevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen, dit document ondersteund dient te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)). De neergelegde dreigbrief van de taliban heeft dan ook geen bewijswaarde.

In dit verband dient ook te worden gewezen op informatie die aan de verweernota werd toegevoegd en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om aan (ver)valse(te) documenten te geraken. Allerlei documenten kunnen er vervalst of op corrupte wijze worden verkregen en deze hebben dan ook slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

2.9. Waar verzoeker een aantal passages weergeeft uit de proceduregids van UNHCR om in essentie aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt en met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie (persoonlijke factoren, familiale en culturele elementen, leeftijd, opleidingsniveau, ...) en dat, om de geloofwaardigheid van het relaas te beoordelen, rekening dient gehouden te worden met onder meer de intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stornissen van de asielzoeker, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust en deze dan ook zelf dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat *in casu* niet het geval is. Betreffende de opmerking dat rekening dient te worden gehouden met persoonlijke factoren, familiale elementen, de intellectuele vermogens en het opleidingsniveau, de leeftijd en de psychologische stornissen van de asielzoeker, oordeelt de Raad dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met het specifieke profiel van verzoeker geen rekening werd gehouden. Het betreft hier overigens een loutere theoretische opmerking, verzoeker werkt niet *in concreto* uit dat de verwerende partij met zulke elementen geen rekening heeft gehouden en op welke manier deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat de proceduregids van UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Inzake de algemene opmerking dat rekening dient gehouden te worden met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie, zoals ook de culturele elementen, wijst de Raad er op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gewijzigd door artikel 24 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt dat de commissaris-generaal rekening houdt met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst. Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat dit niet het geval zou geweest zijn.

2.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

2.13. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt terecht dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad-stad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de beoordeling van de veiligheidssituatie en stelt dat de veiligheidssituatie niet voldoende stabiel is, dat Jalalabad dichtbij het district Surkh Rod gelegen is en dat het dan ook niet redelijk is te oordelen dat het district Surkh Rod onveilig is en dat Jalalabad, dat iets verder gelegen is, wel veilig zou zijn, dat er daarnaast objectieve informatie aanwezig is die stelt dat het geweld in de provincie Nangarhar (waar Jalalabad gelegen is) in 2012 met 20% gestegen is. Verzoeker verwijst ook naar een document uit de landeninfo van vluchtelingenwerk en naar het rapport van ANSO van januari-september 2012 en stelt dat uit de tabellen blijkt dat het incidentcijfer voor de provincie Nangarhar 4.7 is, dat er per dag 1 tot 3 aanvallen gebeuren, wat hoog is. Daarnaast wijst verzoeker ook op een

passage uit de landeninfo van vluchtelingenwerk die wijst op het feit dat administratieve chaos, wetteloosheid en hoge prijzen tot veel grondconflicten leiden in Afghanistan en dat door de alomtegenwoordigheid van wapens die vaak fataal aflopen. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal van deze gegevens op de hoogte is. Verzoeker meent dat dit aantoonde dat hij in Afghanistan niet veilig is, ook niet in Jalalabad. Daarnaast stelt verzoeker dat niet kan gesteld worden dat de situatie in Afghanistan stabiel is geworden, dat deze dagelijks, maandelijks kan veranderen. Verzoeker benadrukt dat de verwerende partij het ANSO aanziet als een valabele en betrouwbare bron en dat de commissaris-generaal erkent dat de informatie waarover hij beschikt niet volledig de veiligheidssituatie weergeeft, gezien de feitelijke berichtgeving over de veiligheidssituatie niet volledig kan genoemd worden en gezien de methodologische beperkingen die een exhaustieve weergave van het conflict verhinderen.

Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming in het algemeen en aangaande de update, neergelegd in een aanvullende nota van 6 december 2013 door de verwerende partij in het bijzonder, dat de redelijkheid en toegankelijkheid van het intern vestigingsalternatief niet voldoende beoordeeld werd en dat er onvoldoende informatie aanwezig is. Zo vraagt voornoemde raadsman zich af hoe men op een veilige manier vanuit de luchthaven naar de stad dient te reizen, alsook om welke luchthaven in Jalalabad het gaat, en indien het om de militaire luchthaven gaat, vraagt verzoekers raadsman zich af of haar cliënt daar wel mag landen en stelt ook vast dat er op die luchthaven veel incidenten zijn. Indien het om de luchthaven in Kabul zou gaan, stelt de raadsman van verzoeker dat dient nagegaan te worden welke districten er moeten worden doorkruist alsook dat op de weg van Kabul naar Jalalabad reeds een hoog aantal doden en gewonden gevallen zijn. Betreffende de veiligheid van Jalalabad, stelt de raadsman van verzoeker dat ook rekening moet gehouden worden met andere elementen, zoals de criminaliteit, waar in 2013 opnieuw een toename wordt vastgesteld, en toenemende problemen van kidnapping, straffeloosheid en het onveiligheidsgevoel. Verzoekers raadsman meent dat de combinatie van dergelijke problemen aantoonde dat de regering de stad niet meer in handen heeft alsook dat de criminaliteit stijgt doordat er voor de mensen waarvoor een intern vestigingsalternatief in Jalalabad wordt vastgesteld, geen werk is. Verzoeker zelf stelt vast dat in juni 2011 Nangarhar op de lijst stond voor het verkrijgen van de subsidiaire bescherming en dat hij aldus recht heeft op subsidiaire bescherming.

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door de verwerende partij toegevoegd aan zijn administratief dossier, blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse* 21 maart 2013, p. 23-24).

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie: beschrijving van het conflict" en "Afghanistan – Veiligheidssituatie: Regionale Analyse: Deel I" van 21 november 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot Jalalabad-stad in de Subject Related Briefing (SRB) "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, en de SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 – blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft.

De door verwerende partij neergelegde aanvullende nota, die een update van de situatie in Jalalabad inhoudt, bevestigt immers dat het geweld er anno 2013 nog steeds voornamelijk uit complexe aanslagen bestaat, gericht tegen zogenaamde 'hoge profielen'. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker brengt echter geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

De Raad is van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Jalalabad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Jalalabad-stad heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad-stad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

Verzoekers argumentatie dat het district Surkh Rod wel als gevaarlijk wordt erkend en dichtbij Jalalabad gelegen is, doet geen afbreuk aan de hierboven weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad.

Verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in zijn verzoekschrift gestaafd met bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten en zijn stelling dat in 2011 Nangarhar op de lijst stond voor het verkrijgen van de subsidiaire bescherming, is dan ook niet dienstig, nu duidelijk blijkt dat verzoeker over een veilig intern vestigingsalternatief kan beschikken in Jalalabad en verzoeker dit, zoals blijkt, niet met valabele argumenten betwist.

In zoverre verzoeker stelt dat de situatie in Afghanistan niet stabiel is en dagelijks, maandelijks kan veranderen, beperkt hij zich tot speculaties over de toekomst. Dit volstaat niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad te weerleggen. Overigens brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.15. Voor zover hij verwijst naar zijn persoonlijke situatie en problemen met de taliban dient te worden opgemerkt dat dit, zoals hoger uiteengezet, ongeloofwaardig werd bevonden waardoor een dergelijke verwijzing *in casu* niet relevant is.

2.16. Verzoeker brengt verder geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Jalalabad-stad. Verzoeker toont niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Jalalabad-stad. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht het volgende opgemerkt: *“Inzake uw persoonlijke omstandigheden dient te worden opgemerkt dat uw ongeletterdheid onaannemelijk is (cfr. supra). Bovendien blijkt uit de hobby's die u en uw familie uitoefenen dat uw familie een zekere financiële zekerheid heeft. Zo beoefende u taekwondo (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en speelden u en uw broers mee in twee films die uw vader regisseerde (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U bent voorts vertrouwd met de stad Jalalabad, aangezien uw taekwondollessen daar plaats vonden (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook spreekt u perfect Dari (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). In Afghanistan kreeg u steun van uw oom, die u drie een halve maand onderdak bood alvorens hij uw reis naar België bekostigde (zie gehoorverslag CGVS, p. 9 en 14). Er kan dan ook verondersteld worden dat hij u financieel kan helpen wanneer u terug keert naar Afghanistan. Wanneer gevraagd wordt waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen hervestigen, vermeldt u enkel uw problemen met de taliban, die ongeloofwaardig zijn (cfr supra en zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Er kan bijgevolg redelijkerwijs gesteld worden dat u, een volwassen jonge man, in staat bent om een nieuw leven op te bouwen in Jalalabad.”* Verzoeker stelt enkel, ter betwisting van voorgaande motivering, dat zijn oom zijn wagen heeft verkocht om zijn reis te bekostigen. Daargelaten het feit dat deze niet gestaafde bewering *post factum* wordt aangebracht, doet het gegeven dat verzoeker zijn oom eventueel zijn wagen heeft verkocht om verzoekers reis naar België te bekostigen geen afbreuk aan de vaststelling dat de oom verzoeker drie en een halve maand onderdak bood, zodat

dan ook verondersteld kan worden dat de oom verzoeker opnieuw kan helpen wanneer hij terugkeert naar Afghanistan. Bovendien worden de voormelde motieven voor het overige niet betwist door verzoeker. Zo betwist verzoeker niet dat zijn familie een financiële zekerheid heeft.

2.17. Waar verzoeker stelt dat hij de asielinstanties wel degelijk voldoende inzicht heeft gegeven over de werkelijke achtergrond, zijn netwerk, familiale context zodat de asielinstanties voldoende informatie hebben om te oordelen of de subsidiaire bescherming al dan niet moet worden toegekend, wordt dit gegeven niet betwist. Uit bovenstaande volgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad over voldoende informatie beschikken om te oordelen dat, gezien de mogelijkheid voor verzoeker om zich in Jalalabad-stad te vestigen, er geen nood is aan het toekennen van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.18. In zoverre verzoeker, gestaafd met algemene informatie, louter verwijst naar de criminaliteit, toenemende problemen van kidnapping, straffeloosheid, het onveiligheidsgevoel en de afwezigheid van werk alsook naar het bestaan van administratieve chaos, wetteloosheid en hoge prijzen die leiden tot grondconflicten en de alomtegenwoordigheid van wapens, toont hij niet aan dat er in Jalalabad-stad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad-stad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen.

2.19. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER